

Jokūbo / Izraelio gyvenimas

Skaitydami Biblijoje apie tikėjimo patriarchų gyvenimus, negalime nesistebėti Dievo jėga, gerumu ir išmintimi pakeisti ir transformuoti žmogaus charakterį, mąstymą ir gyvenimą taip, kad šių žmonių gyvenimo pabaigoje mes galime juose įžvelgiame Jėzaus Kristaus šešėlių. Dažnas iš mūsų pasvajojame, kaip būtų nuostabu susikeisti vietomis su Abraomu, Izaoku ar Jokūbu. Dievas nesigėdija vadintis jų Dievu ir visoms kartoms išpažįsta jų vardą, pripažindamas jų gyvenimus tinkamus pavyzdžius ateitiems kartoms. Biblijoje mes matome šių žmonių gyvenimus nušviestus Dievo nuomonės ir pripažinimo. Kiekvienas iš mūsų norėtume būti panašiais ir sulaukti tokio gero gyvenimo įvertinimo.

Vienas iš Biblijoje minimų tikėjimo patriarchų, kurio gyvenimas patyrė didžiulę transformaciją ir kurio vardas buvo paties Dievo pakeistas, yra Jokūbas. Savo kelionės žemėje metu Jokūbas tapo Izraeliu. Šį vardą jam davė Dievas. Dievas ilgus metus dirbo su Jokūbo širdimi, motyvacija, mąstymu ir pasirinkimais, kol iš Jokūbo padarė jį Izraeliu. Senajame Testamente vardas simbolizuoja ir atspindi visą žmogaus gyvenimą ir nusako jo charakterį. Vardo pakeitimas reiškia, kad žmogus buvo perkeistas ir tapo visai kitokiu. Tai, kad naują vardą Jokūbui davė Dievas, rodo, kad šį Jokūbo virsmą kitu asmeniu inicijavo ir įgyvendino pats Dievas.

Pradžios 35:10 Ir Dievas tarė jam: „Tavo vardas Jokūbas, bet tu nebesivadinsi Jokūbu. Tavo vardas bus Izraelis!

Skaitydami Bibliją, mes galime pastebėti daug vietų, kur Dievas save vadina, tiek Jokūbo, tiek ir Izraelio Dievu. Ką tai reiškia? Tai reiškia, kad Dievas vertina ir pripažįsta visą Jokūbo / Izraelio gyvenimą. Nors Jokūbas simbolizuoja tikintį, bet dar nepakeistą, su trūkumais, klaidomis ir silpnybėmis žmogų, Dievas nesigėdija vadintis Jokūbo Dievu. Ką tu nori pasakyti mums Viešpats? Dažnai mes galvojame, kad Dievas bodisi, gėdijasi ir vengia mūsų, kada mes klystame, klumpame, pasukame į šoną ar darome klaidas. Mums atrodo, kad tokiais momentais Dievas yra toliausiai nuo mūsų ir mažiausiai nori save asocijuoti su mumis. Tačiau Jokūbo gyvenimas rodo, kad Dievas pripažįstą ir susitapatina su Jokūbu visomis jo gyvenimo aplinkybėmis, taip pabrėždamas, kad Jis nėra vien tik pakeisto žmogaus Dievas (t.y. rezultato Dievas), bet Jis yra ir kelyje einančio (t.y. proceso) Dievas.

Kartais mes galvojame, kad Dievas džiaugiasi ir priima tik pakeistą ir be klaidų gyvenantį krikščionį. Juk Dievui svarbus tik galutinis rezultatas, t.y. pakeistas žmogus (Izraelis)? Mums atrodo, kad kol einame per transformavimo procesą, Dievas yra kažkur toli, atsiriboja nuo mūsų klaidų bei nesėkmių ir laukia, kada mes pasikeisime. Tačiau taip nėra. Biblija rodo, kad Dievas

išpažįsta save, tiek Jokūbo, tiek ir Izraelio Dievu. Tai reiškia, kad Jis yra mūsų Viešpats nuo pradžios iki pabaigos. Jis mūsų Viešpats, kada mes suklupę ir suklydę, Jis mūsų Viešpats - kada mes nugalime ir išstovime. Jis yra, ir PROCESO, ir REZULTATO Dievas. Jis nesigėdija ir priima tave, nepaisant tavo suklupimų, nes žino, kad vesdamas tave vardo pakeitimo keliu, Jis pats keičia ir tobulina tavo širdį.

*Psalmės 41:13 Palaimintas tebūna Viešpats, **Izraelio Dievas**, per amžių amžius! Amen!
Amen!*

*Psalmės 146:5 Laimingas, kurio pagalba yra **Jokūbo Dievas**, kuris viltis sudėjo į Viešpatį, savo Dievą.*

Dievas pripažįsta Jokūbo gyvenimą, kaip savo rankų darbą. Viešpačiui Jo paties vykdomas transformavimo procesas lygiai tiek pat svarbus ir pripažįstamas, kaip ir pats rezultatas. Jis mėgaujasi šiuo procesu ir gėrisi kiekvienu savo rankų judesiu ir prisilietimu prie mūsų.

Kaip Jokūbas vertino savo gyvenimą?

Tačiau, kaip savo gyvenimą vertino pats Jokūbas? Biblijoje skaitome, kad savo gyvenimo pabaigoje Jokūbas su visais vaikais ir turtu dėl bado buvo privestas bėgti į Egiptą. Būdamas savo gyvenimo saulėlydyje, Jokūbas stėjo Egipto faraono akivaizdoje. Prieš viso pasaulio valdovą stovėjo senas žmogus, praleidęs visą gyvenimą ganydamas gyvulius. Biblija parodo šių dviejų žmonių akistatą: galingiausio ir pačiame jėgų, galios ir valdžios viršūnėje esantį Egipto valdovą, ir gyvenimo pabaigoje esantį susenusį Jokūbą. Stovėdamas prieš viso pasaulio galybę, Jokūbas taip įvertino savo gyvenimą:

*Pradžios 47:9 Jokūbas atsakė faraonui: „Šios žemės kelionėje esu šimtą trisdešimt metų.
Negausios ir sunkios buvo mano gyvenimo dienos, nepasiekiau savo tėvų amžiaus“.*

Tai buvo Dievo pripažinto ir Jam įtikusio žmogaus savo paties gyvenimo įvertinimas. Daugelis iš mūsų tikėtumėmės kitokio išpažinimo, t.y. pilno tikėjimo, džiaugsmo ir sėkmės, išdidžiai stovinčio ir išpažįstančio galingiausio žmogaus akivaizdoje, kad gyvenimas su Dievu buvo pilnas sėkmės, nuotykių, džiaugsmo ir palaiminimų. Tačiau Jokūbo išpažinimas buvo kitoks. Jis savo gyvenimą įvertino ne taip. Mes pastebime, kad Dievo ir Jokūbo vertinimai skyrėsi. Dievas visiems laikams ir kartoms įrašė Jokūbo gyvenimą, kaip tikėjimo pavyzdį, pripažindamas ir išaukštindamas jį. Dievas susitapatino su Jokūbu ir vadino ir iki šiol vadina save Jokūbo Dievu. Jokūbas, gi priešingai, savo gyvenimą įvertino kaip trumpą ir sunkų.

Dažnai ir mes, žvelgdami į savo gyvenimą, nesuprantame, kaip Dievas gali gėrėtis, pripažinti ir vertinti tokį neišvaizdų ir palyginus su pasaulio tikslais, vertybėmis ir sistema, niekuo neišsiskiriantį gyvenimą? Iš Jokūbo / Izraelio istorijos galime pasimokyti, kad Dievas mus vertina ir priima daugiau, nei pasaulis ar mes patys save. Labai dažnai Dievo vertinimas skiriasi nuo pasaulio ir nesiremia matomais ir išoriniais dalykais. Todėl Biblija skatina mus žvelgti ir siekti tai, kas nematoma ir žema pasaulio akyse.

I korintiečiams 1:28 Ir kas pasaulyje žemos kilmės, kas paniekinta, kas yra niekas, Dievas išsirinko, kad niekais paverstų tai, kas laikoma kažkuo, –

Jokūbo išpažinimo istorija mus taip pat moko turėti teisingus lūkesčius ir įsivaizdavimus apie tai, kas patinka Dievui ir koks yra krikščionio gyvenimas žemėje. Šiomis dienomis ypač daug pamokslaujama ir žadama krikščioniui palaiminimų, žemiškų gėrybių, sėkmės, palankumo, garbės ir ypatingumo. Todėl daugelis savo viduje įsirašo klaidingą krikščioniško gyvenimo lūkestį, ir neišsipildžius didelei žadetai sėkmei, didingam tarnavimui ar žinomumui, o taip pat susidūrus su sunkumais, klaidomis, silpnybėmis ir nesėkmėmis, daugelis pasuka atgal į pasaulį ir nusivilia neteisingai pristatyta „gerąja naujiena“. Juk „geroji naujiena“ turi būti gera visose srityse ir atsakyti bei patenkinti visus žmogaus norus, net ir slapčiausius (didybės maniją, žinomumą, komfortą, sėkmę)? Jokūbo gyvenimas parodo, koks yra krikščionio gyvenimas ir ko galima tikėtis? Jokūbo žodžiuose yra sudėta išmintis, kurią jis subrandino savo gyvenimo kelyje.

Jokūbo gyvenimo išvadoje, mes galime pamatyti išmintį. Jokūbas savo gyvenimą įvertino, kaip labai trumpą. Jis tuo metu buvo pragyvenęs 130 metų ir tai buvo labai nedaug. Šiais laikais tokia išmintis sunkiai sutinkama, nes daugelis gyvena taip, tarytum, šis gyvenimas niekada nesibaigtų. Šiandien daugeliui atrodo, kad 130 metų amžius yra labai ilgas. Pats gyvenimo ilgumas nėra esminis dalykas. Pagrindinė išmintis yra tai, ar žmogus supranta, kad šis gyvenimas yra laikinas ir trumpas. Toks supratimas leidžia branginti laiką ir neeikvoti jį tam, kad patirti, pamatyti, paragauti ir sužinoti kuo daugiau, nes gyvenimas juk trumpas? Priešingai, išmintingas mąstymas suteikia žmogui amžiną perspektyvą ir priartina jį prie klausimo apie gyvenimą anapus ir sprendimus, kurie nulemia, kur ir kaip visą amžinybę praleis žmogus. Toks mąstymas priartina mus prie Dievo ir suteikia išmintį teisingai išnaudoti laiką. Jokūbas pragyveno įtikdamas savo tikėjimu Dievui.

Efeziečiams 5:15-16 Todėl rūpestingai žiūrėkite, kaip elgiatės: kad nebūtumėte kaip kvailiai, bet kaip išmintingi, branginantys laiką, nes dienos yra piktos.

Ar žmogus gyventų trisdešimt ar keturiasdešimt ar aštuoniasdešimt ar šimtą penkiasdešimt metų, laikas preina labai greitai. Supratimas, kam jis skirtas, patvirtina, kad žmogus turi išmintį - išmintį

pažinti, kad bendrystė su Dievu ir gyvenimas tikėjimu yra amžinojo gyvenimo šaltinis. Gyvenimas tikėjimu įtinka Dievui.

Žydams 11:6 O be tikėjimo neįmanoma patikti Dievui. Kas artinasi prie Dievo, tam būtina tikėti, kad Jis yra ir kad uoliai Jo ieškantiems atsilygina.

Kokie buvo Jokūbo gyvenimo sunkumai?

Antra Jokūbo gyvenimo reziumė buvo susijusi su sunkumais. Jokūbo nuomone, gyvenimas buvo ne tik trumpas, bet ir sunkus. Kokie buvo Jokūbo sunkumai ir kada jie prasidėjo? Skaitydami Biblijoje apie Jokūbo gyvenimą, mes matome, kad iš pradžių Jokūbo gyvenimas buvo paprastas, gana komfortiškas ir be didelių sukrėtimų. Tačiau viskas pasikeitė nuo to momento, kada Jokūbas panorą būti Dievo pažado pavaldėtoju. Nuo to momento, kada dėl Esavo lengvabūdiškumo ir pirmagimystės išsižadėjimo Jokūbas tapo Dievo pažado dalininku, jo gyvenimas „apsivertė aukštyn kojomis“. Iki tol buvęs ramus ir patogus Jokūbo gyvenimas tapo pilnas sunkumų, iššūkių ir kovų. Asmeninis širdies tikėjimas atnešė į Jokūbo gyvenimą permainas ir sunkumus.

Panašiai vyksta ir krikščioniško gyvenimo pradžioje. Tikras atsivertimas ir autentiškas santykis su savo Gelbėtoju Jėzumi Kristumi, krikščionio gyvenimą pakeičia iš esmės. Krikščionis susiduria su sunkumais ir kovomis, kurių iki tol nėra patyręs. Šios kovos ir sunkumai krikščionį lydi visą gyvenimą, kaip visą gyvenimą jie lydėjo ir Jokūbą. Būtent, tikinčio žmogaus sunkumai įrašo į gyvenimo išvadą žodį „sunkus“. Tai nėra sunkumai, susiję su nuodėmėmis, ligomis ar daiktais. Krikščioniško gyvenimo sunkumai yra susiję su SANTYKIAIS. Kada Jokūbas atsistojo į tikėjimo kelią, į jo gyvenimą atėjo sunkumai, susiję su santykiais. Didžiausius Jokūbo gyvenimo sunkumus sukėlė santykių problemos su broliu Esavu, aplinkiniais žmonėmis bei namiškiais. Tačiau, kaip bebūtų keista, būtent, sunkumai susiję su santykiais tapo efektyviausiu Dievo įrankiu keičiant Jokūbo gyvenimą ir transformuojant jį iš Jokūbo į Izraelį.

Jokūbas nesitikėjo, kad Dievo pažadas jo gyvenime bus įgyvendinamas tokiais būdais, kaip sunkumai. Tėvo duotas palaiminimas turėjo asocijuotis su sėkme, didesnėmis bandomis, žemėmis ir įtaka. Dažnai ir krikščionis savo tikėjimo kelio pradžioje laukia ir tikisi pasikeitimų išorėje, kurie būtų paženklinti sėkme, pripažinimu ir „lengvai pateptu“ gyvenimu. Tada patepimas asocijuojasi su žmogiška patarle „sekasi, kaip sviestu patepta“. Tačiau krikščioniškas patepimas yra kitoks.

Nuo to momento, kada Jokūbas tikėjimu tapo Dievo pažado pavaldėtoju, Dievas pradėjo Jokūbo transformavimo į Izraelį procesą. Jis tapo Jokūbo Dievu ir pradėjo jį vesti tapimo Izraeliu keliu.

Būtent šiame gyvenimo, charakterio ir identiteto suformavimo procese buvo reikalingi sunkumai, kuriuos Dievas naudojo kaip pagalbininkus, pažabojant jauną arklį, kuris pasiruošęs greitai, veržliai ir stipriai lėkti į tikslą. Tačiau kai kurie sunkumai tampa panašūs į žabtus, kurie pristabdo, nuvargina ir įstato jauną arklį į tinkama vėžes bei išugdo paklusnų ir patikimą žirgą, kuris nenumeta raitelio bet joja darniai kartu su juo.

Taigi, kokie buvo pagrindiniai Jokūbo gyvenimo sunkumai, susiję su santykiais?

1 **Kovos ir sunkumai susiję su broliu Esavu.** Senajame Testamente Dievas kalba mums įvaizdžiais, kurie Naujajame Testamente virto tikrove. Jokūbas ir Esavas buvo broliai dvyniai, iš kurių Esavas buvo pirmagimis, o Jokūbas – jaunesnis. Naujajame Testamente šie broliai dvyniai simbolizuoja dviguba žmogaus prigimtį: senąją nuodėmingą (Esavas) ir naują atgimusią (Jokūbas). Tai, kad Esavas buvo pirmagimis reiškia, kad iš pradžių gimsta mūsų nuodėminga prigimtis. Niekas iš žmonių negimė pirmas dvasia, o paskui kūnu. Visi mes iš pradžių gimstame kūnu ir paveldime nuodėmingą Adomo prigimtį. Todėl visiems mus reikalingas išgelbėjimas ir atgimimas iš naujo, t.y. iš dvasios. Taigi, mūsų nauja dangiška prigimtis yra panaši į brolių dvynį, kuris gimsta vėliau.

Jono 3:3 Jėzus jam atsakė: „Iš tiesų, iš tiesų sakau tau: jei kas negims iš naujo, negalės regėti Dievo karalystės“.

Vieni pirmųjų ir pagrindinių Jokūbo gyvenimo sunkumų buvo susiję su vyresniuoju broliu Esavu, dėl kurio elgesio Jokūbas buvo priverstas bėgti iš tėvų žemės ir palikti viską. Šis konfliktas tampa kiekvieno iš naujo atgimusio krikščionio gyvenimo dalimi. Kiekvienas krikščionis po įtikėjimo susiduria su priešprieša tarp savo senosios prigimties, kuri taip pat nori paveldėti Dievo pažadus, ir naujosios prigimties, kuriai iš tiesų Dievas suteikė savo pažadą (Kristų). Ši vidinė kova krikščionį lydi visą gyvenimą ir turi savo sezonus, pralaimėjimus ir pergalės. Iš pradžių atgimęs krikščionis palieka visą savo praeitį ir pasitraukia tolyn nuo senosios prigimties. Dažnai ką tik įtikėjęs krikščionis dar yra silpnas ir bėga bei atsisako savo senojo gyvenimo būdo iš baimės ir noro paveldėti Dievo pažadus. Šiame etape krikščioniui būdinga bijoti savo praeities, bijoti pakartoti bei prisiminti senas nuodėmes ir įpročius. Pagrindinė baimė šiame etape yra susijusi su išgąsčiu, kad nepavyks nugalėti senų potraukių ir pakeisti savo gyvenimo būdą. Krikščionis dažnai suklumpa ir vėl keliasi, bando dar ir dar kartą nugalėti tam tikrą nuodėmę, pakeisti įprotį ar charakterio savybę. Kai kada jam pavyksta, bet tam tikrais ciklais klaidos pasikartoja. Taip prasideda kova mūsų viduje tarp senosios ir naujosios prigimties.

Vėliau krikščionis pradeda ragauti šios kovos pergalės vaisius, kada leidžia Dievui jį praveisti per tam tikrą procesą. Šios kovos metu Dievas keičia mus. Būtent, mums viduje kovojant ir stengiantis nugalėti senąją prigimtį, kuri sukelia mums nepatogumus ir sunkumus, mes esame keičiami ir transformuojami. Todėl Dievas kiekvieną kartą po eilinės klaidos, kelia, drąsina ir stiprina krikščionį, kad jis nenuleistų rankų ir nepasitrauktų iš šios kovos, nes per ją Dievas ryškina mumyse savo pažadą – Jėzų Kristų mumyse.

Taip pat kiekvienas krikščionis savo gyvenime susiduria su dilema, kas iš šių dviejų prigimčių pavaldės Dievo pažadus. Daugelis galvoja, kad Dievo palaiminimas ir pažadai įdomūs ir palankūs tik naujai prigimčiai. Tačiau taip nėra. Senoji mūsų prigimtis lygiai taip pat trokšta Dievo pažadų išsipildymo ir palankumo ir pavydžiai nori susigrąžinti „parduotą“ Jokūbui pirmagimystę. Todėl tikėjimo kelio pradžioje dažnai Dievo pažadus bando išsikvoti ir pagriebti senoji prigimtis, kuri tai daro remdamasi savo jėgomis, neapšviestais motyvais ir pastangomis. Jei krikščionis leidžia senajai prigimčiai vyti Dievo pažadus, krikščionio gyvenime įsivyrąja siekis ir noras tapti įžymiu tarnautoju, surinkti minias, pelnyti žmonių dėmesį ir palankumą, sulaukti naudos iš tarnavimo. Kūniška prigimtis sugeba prisidengti Dievo pažadais ir rasti daug rašto vietų pateisinti godumą, tuščią garbę, pavydą ir pyktį. Šie dalykai rodo, kad krikščionio senoji žmogiška prigimtis pirma siekia pagriebti Dievo pažadus. Tačiau, iš tiesų, Dievo pažadai skirti naujai prigimčiai, kuri krikščioniško gyvenimo pradžioje dar yra silpna, tačiau jau vedama, mokoma ir transformuojama Dievo. Viešpats pradeda keisti krikščionį (Jokūbą) ir padaryti jį panašiu į Kristų.

Kokie yra pagrindiniai būdai, kuriuos Dievas siūlo Jokūbui (krikščioniui) nugalėti senąją prigimtį?

Mūsų vidinė kova tarp senosios ir naujosios prigimties išugdo mumyse tam tikras Kristaus savybes. Mes negalime pasipriešinti ir nugalėti senosios prigimties, jos troškimų ir įpročių savo jėgomis. Todėl Dievas siūlo savo ginklus, metodus ir būdus, kaip šioje kovoje mums ne tik, kad nugalėti, bet ir būti vedamais ir keičiamais į Kristaus atvaizdą. Skaitydami apie Jokūbą ir jo santykius su broliu Esavu, mes pastebime, kad pagrindinis ginklas šioje kovoje ir pergalėje buvo Jokūbo gyvenimo transformavimas iki tokio lygio, kuriame jis gavo sugebėjimą atleisti Esavui. **Sugebėjimas atleisti** yra viena iš pirmųjų ir pagrindinių pergalės prieš senąją prigimtį savybių.

Norint įveikti senąją prigimtį su jos troškimais ir įpročiais, reikia išmokti priimti pilną ir visapusišką savo nuodėmių atleidimą. Laisvė nuo senosios prigimties pasiekama ne savo pastangomis keičiant elgesį, bet, pirmiausia, sugebėjimu priimti iš Dievo atleidimą. Atleidimas duoda malonę nugalėti, nes ten, kur yra atleistos nuodėmės, ten jų nebėra. **Tik atleista nuodėmė yra nugalima.**

Dėl Esavo pavydo, pykčio ir noro keršyti, Jokūbas turėjo palikti tai, kas jam buvo brangiausia ir vykti į šalį, kurios nepažino bei patirti daug gyvenimo sunkumų. Tačiau antroje jo gyvenimo dalyje, mes pastebime, kad Jokūbas nuolankiai grįžta atgal į pažadėtą žemę ir nugalėtoja bei baimę. Jis niekada jau nebegyveno kartu su savo broliu Esavu, kas rodo, kad mūsų naujoji prigimtis niekada neturės nieko bendra su senąja, tačiau po sugebėjimo priimti atleidimą ir jį perduoti kitiems, naujoji prigimtis įgauna nuolankumą ir jėgų be baimės grįžti ten, kur mūsų širdyje skambėjo Dievo pažadai. Tada naujoji prigimtis jau nebijo ir nebėga nuo senosios, bet drąsiai ir nuolankiai yra vedama į Dievo duotus pažadus, palikdama seną gyvenimo būdą ir baimę suklysti nuošalyje.

Kai kurie krikščionys uoliai ir intensyviai bando pažaboti senąją prigimtį ir pasipriešinti jai, tačiau nepriėmę pilno visų savo nuodėmių atleidimo iš Dievo, nesugeba ir negali mėgautis pakeistu naujosios prigimties gyvenimu. Jų gyvenimuose vyrauja įtampa ir kraštutiniai tarp įnirtingų mūšių su senąja prigimtimi ir pralaimėjimo slėnių. Tačiau senoji prigimtis išimtinai nugalima tik per malonę, priimant senosios prigimties nuodėmių atleidimą ir užmiršimą.

Kitas Dievo ginklas, skirtas nugalėti senąją prigimtį yra **mūsų silpnumas**. Po įtikėjimo Dievas krikščionį pradeda vesti ne stiprėjimo keliu, bet silpnėjimo. Tik silpnas krikščionis gali remtis stipriu Dievu, tik tam, kuriam reikia pagalbos, ją gali priimti. Kada Jokūbo gyvenime iškilė santykių su Esavu problema, jo saugus ir pasitikintis savimi gyvenimas pradėjo keistis į silpną ir priklausantį nuo Dievo bei žmonių. Jokūbas pamatė, kad jis be Dievo pagalbos negali nieko padaryti. Pamatęs savo silpnumą, jis kreipėsi į Dievą su prašymu, kad Jis apsaugotų ir padėtų jam. Iki tol, niekada jo gyvenime tokio prašymo nebuvo. Buvo tik noras jėga ir savo pastangomis pagrobti ir užimti Dievo pažadus.

Pradžios 28:20 Jokūbas padarė įžadą: „Jei Viešpats Dievas bus su manimi, mane saugos šitame kely ir duos man duonos valgyti ir drabužių apsivilkti,

Džiaugtis pergale ir senosios prigimties pažabojimu mes pradėdame tada, kai leidžiame Dievui parodyti mūsų silpnumą, ne tam, kad mus pažeminti ir priminti, kokie silpni esame, bet tam, kad parodyti mūsų stiprybės uolą ir išgelbėjimo šaltinį, t.y. Kristų. Būdami stiprūs iš savęs, mes Dievo stiprybės nematome, neieškome ir nesugebame priimti. Kada krikščionis yra išvargintas nuolatinių pralaimėjimų ir supratimo, kad pats pažaboti senosios prigimties negali, tada jis nukreipia savo akis į Dievą ir pradeda prašyti pagalbos. Šioje kovoje krikščionyje suformuojamas sugebėjimas visose gyvenimo aplinkybėse remtis Dievu.

Ir trečias ginklas prieš senąją prigimtį, kuriuo mes mokomi naudotis yra **priklausomybė nuo Dievo**. Kai Jokūbas savo gudrumu gavo pirmagimystę iš Dievo, jis buvo savarankiškas ir

nepriklausomas, stiprus bei gudrus žmogus. Tačiau Dievui pradėjus jį vesti Izraelio formavimo keliu, jis tapo silpnas ir jo gyvenime atsirado tokie dalykai, kaip malda, prašymas, aukuro statymas ir Dievo pagalbos lūkestis. Jokūbas nugalėjo Esavą ir grįžo atgal į pažadėtą žemę ne remdamasis savo gudrumu ir jėgomis, bet vedamas Dievo apreiškimo ir pakeisto charakterio, kuris leido jam mėgautis gyvenimu pažadėtoje žemėje ir nebijoti Esavo.

Šių dienų didžiausias krikščionybės deficitas yra priklausomybė nuo Dievo. Šiandien dažnai nėra būtina matyti ir girdėti, ką Dievas daro mūsų gyvenime, nes tai užgožia informacijos, pamokslų, mokymų, filmų ir renginių bei projektų gausa bažnyčiose ir pasaulyje. Mūsų širdis pavargsta klausiti, girdėti ir matyti Dievą, nes informacinis įvairialypės krikščioniškos tematikos fonas padaro mus viską žinančius, stiprius, organizuotus ir turinčius visas įmanomas priemones ir instrumentus pasiekti Dievo tikslus. Poreikio priklausyti nuo Dievo dažnai nėra. Tačiau Dievo meilė mums yra begalinė ir Jis nebijo bei nesigaili sugriauti mūsų pačių iniciatyvas ir projektus, patraukti kitus mūsų širdyje esančius pasitikėjimo šaltinius, idant mes nusivylę savo jėgomis, atvertumėme ausis bei akis ir taptume priklausomi nuo kalbančio, rodančio ir veikiančio Dievo. Būtent, savo stiprybės griuvimo metu, krikščionis pradeda džiaugtis pergale prieš senąją prigimtį.

2

Kovos ir sunkumai su pasauliu. Dar viena Jokūbo gyvenimo sritis, kurioje jis susidūrė su sunkumais ir kovomis, buvo susijusi su jo santykiais su Labanu ir jo aplinka. Jokūbas pragyveno daugiau kaip 20 metų pas Labaną ir šiame savo gyvenimo etape susidūrė su Labano bei jo aplinkos neteisybe, savanaudiškumu, apgaule, manipuliacija, priekaištais ir kaltinimais. Tai nebuvo lengvas Jokūbo gyvenimo etapas, tačiau šio laikotarpio metu Jokūbo širdis buvo keičiama ir lipdoma į Izraelio. Sunkumai ir kovos patirti santykiuose su Labanu ir jo aplinka buvo taip pat Dievo įrankiai transformuoti Jokūbo gyvenimą į Izraelio. Biblijoje skaitome, kad Labanas Jokūbu pasinaudojo, siekdamas praturtėti, dažnai keitė jo atlyginimą, norėjo jam pakenkti ir nužudyti. Labanas santykiuose su Jokūbu naudojo manipuliaciją, gąsdinimą, jėgą ir apgaule.

Pradžios 31:38-42 Dvidešimt metų aš pas tave tarnavau. Tavo avys ir ožkos nebuvo bergždžios, ir tavo bandos avinų aš nevalgiau. Kas žvėrių sudraskyta, nenešiau tau. Aš pats turėjau atlyginti nuostolį. Iš manęs reikalavai atlyginti, kas pavogta dieną ar naktį. Aš dieną kenčiau kaitrą, naktį – šaltį, ir miegas bėgo nuo mano akių. Taip dvidešimt metų tarnavau tavo namuose: keturiolika metų už dukteris ir šešerius metus už bandą. Tu dešimt kartų keitei mano atlyginimą! Jei mano tėvo Dievas, Abraomo Dievas, kurio bijojosi Izaokas, nebūtų buvęs su manimi, tikrai dabar būtum mane išleidęs tuščiomis rankomis. Mano priespaudą ir vargą matė Dievas ir praėjusių naktį sudraudė tave“.

Ką tai reiškia šiandien krikščioniškame gyvenime? Kiekvienas krikščionis atsistoję į tikėjimo kelią susiduria su santykiais su pasauliu bei jame gyvenančiais žmonėmis. Šis pasaulis yra piktojo valdžioje, jame vyrauja neteisybė, godumas, pažeminimai, savanaudiškumas, išdidumas ir kitos blogybės. Kiekvienas krikščionis asmeniškai susiduria su netikinčių žmonių neteisingu elgesiu, pažeminimais, manipuliacija, įžeidimais, priekaištais, kaltinimais ar grasinimais. Ne visada krikščionis pasaulio akyse yra matomai palaimintas ar sėkmingas. Priešingai, iš pasaulio krikščionis dažnai susilaukia pašaipos, kartais yra apgaunamas, kai kuriais krikščionėmis pasinaudojama siekiant pripažinimo, garbės ar pinigų. Šis konfliktas ir kova su pasauliu tęsiasi visą krikščionio gyvenimą. Tačiau Dievas panaudoja pasaulyje esančias aplinkybes ir sunkumus ir per juos keičia mūsų širdį, išryškindamas mumyse Kristų. Dievas mus veda transformavimo keliu keičiant mūsų seną vardą į naują.

Taigi, kokie yra Dievo siūlomi ir mumyse formuojami ginklai bei metodai nugalėti pasaulį?

Kartais krikščionis pergalę prieš pasaulį supranta, kaip pasaulio pripažinimą, matomą išaukštinimą, palaiminimą ar sunkumų bei problemų pašalinimą. Tačiau taip nėra. Skaitydami apie Jokūbo gyvenimą, mes galime matyti, kaip Dievas suteikė pergalę prieš Labaną, t.y. prieš pasaulį.

Vienas iš pagrindinių Dievo siūlomų pergalės prieš pasaulį būdų yra **vidinis apreiškimas**. Kada Jokūbui buvo sunku ir jis susidūrė su apgaule bei manipuliacija, Dievas jam suteikė apreiškimą, kurio pagalba Jokūbas išstovėjo tikėjime ir buvo apsaugotas. Vieną naktį Jokūbas susapnavo sapną, kuriame Dievas jam apreiškė, kaip elgtis su bandomis, ko pasėkoje Jokūbas nenukentėjo. Dievas taip pat apreiškė, kada Jokūbui palikti Labano namus, kur keliauti, kaip elgtis pažadėtoje žemėje ir kt. Kada Jokūbas susidurdavo su sunkumais, kurie ateidavo per Labaną ar kitus aplink Jokūbą gyvenančius žmones, Dievas apreiškė Jokūbui ką daryti ir duodavo patarimus. Tokie patys ginklai šiandien siūlomi ir kiekvienam krikščioniui. Pergalė prieš pasaulį yra mūsų tikėjimas, kuris gaunamas išgirstant Dievo žodį. Iš Dievo atėjęs apreiškimas yra pagrindinis ginklas pergalėje prieš pasaulį. Mes nugalime ne savo jėgomis, loginiu mąstymu, išsprūsimu ar žmogiška išmintimi, bet iš Dievo ateinančiu pareiškimu, kuris dažnai atrodo kvailas ir paprastas. Gal todėl velnias taip dažnai stengiasi įverti krikščionį į veiklą, įsukdamas jį į nesibaigiančių darbų karuselę, kuri vagia laiką ir atitraukia krikščionį nuo asmeninio bendravimo su Dievu, iš kurio ateina apreiškimas ir patarimai. Tik širdyje esantis Dievo apreiškimas suteikia jėgų išstovėti ir nugalėti pasaulį.

I Jono 5:4 Juk, kas tik gimė iš Dievo, nugalė pasaulį; ir štai pergalė, nugalinti pasaulį – mūsų tikėjimas!

Antras Dievo siūlomas ginklas prieš pasaulį yra **vaisingumas**. Būtent neteisingoje, priešiškoje ir manipuliacinėje aplinkoje Jokūbas plėtėsi ir augo. Gyvendamas nedraugiškoje aplinkoje Jokūbas

sukūrė šeimą, tarnavo ir turtėjo. Tai suteikė jam jėgų ištvirti neteisybę ir išlaikyti širdyje troškimą grįžti į pažadėtąją žemę. Panašiai vyksta ir krikščionio gyvenime. Vaisingumas, kuris ateina iš apreiškimo ir tarnavimo kitiems, apsaugo mus nuo pasaulio ir jo gyvenimo būdo, besireiškiančio sugedimu. Mūsų tikėjimo išraiška meile, kantrybe ir gerumu santykiuose su pasauliu ir kitais žmonėmis apsaugo mus nuo pralaimėjimo. Būtent, neteisingoje ir tamsioje aplinkoje mes galime šviesti Dievo gerumu. Vaisingumas nėra vien tik papildomas uždarbis danguje, bet ir galingas ginklas leidžiantis nugalėti pasaulį.

3

Kovos ir sunkumai bendruomenėje. Trečia sritis, kurioje Jokūbas visą gyvenimą patyrė sunkumus ir kovas, buvo susijusi su jo šeima, t.y. santykiais su savo sūnumis. Jokūbas susidūrė su didelėmis problemomis, kurias sukėlė jo sūnūs keršydami kanaaniečiams už savo seserį, dėl ko Jokūbas buvo priverstas keliauti į kitą vietą. Taip pat Jokūbas patyrė neteisingą ir žeminantį savo pirmagimio Rubeno elgesį, kada jis permiegojo su Jokūbo tarnaitė. Jokūbas susidūrė su savo sūnaus Judo neištikimybe ir nedėkingumu, kada Judas atsiskyrė nuo šeimos ir brolių, nusprendamas gyventi atskirai. Pagaliau, Jokūbas patyrė neteisingą, klastingą ir žiaurų elgesį su jo mylimu sūnumi Juozapu. Visi šie įvykiai turėjo skaudžias ir sunkias pasekmes Jokūbo gyvenime bei sukėlė jam ilgalaikį liūdesį, ašaras ir sunkumus. Problemos ir sunkumai, susiję su šeima ir sūnumis, buvo bene ilgiausi ir skaudžiausi, tačiau tuo pačiu metu, jie atnešė ir didžiausią pergalę bei Dievo išgelbėjimą.

Kai tai reiškia krikščioniškame gyvenime? Nuo pat įtikėjimo pradžios mes esame patalpinti į Dievo šeimą, t.y. tarp savo brolių, seserų ir tikėjimo namiškių. Tačiau kiekvienas tikintysis turi trūkumų ir yra vedamas transformavimo keliu. Kaip bebūtų keista, šiandien didžiausi sunkumai ir problemos krikščionio gyvenime kyla dėl santykių su kitais tikinčiais. Todėl šiandien tiek daug yra susiskaldymų, ginčų, nesutarimų tarp krikščionių ir bažnyčių. Didžiausi įžeidimai, skausmas ir santykių problemos krikščioniams šiandien kyla ne pasaulyje, bet bažnyčiose ir bendruomenėse. Tačiau iš kitos pusės, būtent per tarpusavio santykius Dievas stipriausiai ir daugiausiai keičia ir daro mus panašiais į Kristų. Šie sunkumai tęsiasi visą krikščionišką gyvenimą, nes aplink mus visada yra ir bus tikinčiųjų, kurie, kaip ir mes, yra pakeliui į dangų ir yra keičiami į Kristaus atvaizdą. Visų krikščionių gyvenime Dievas naudoja santykių įrankį keisti ir transformuoti mus į tikrus krikščionis.

Didžiausias mūsų širdies transformavimo procesas vyksta ne pasaulyje, bet bendruomenėse. Tarpusavio santykius ir sunkumus Dievas naudoja keisti mūsų vidų, kad mes taptume Dievo pažado, t.y. Kristaus paveldėtojai.

Taigi, kokie yra būdai ir metodai, kurių pagalba mes galime nugalėti šiuos sunkumus ir išstovėti? Pagrindinis Jokūbo pergalės raktas prieš sunkumus, neteisingą ir kartais žiaurų savo namiškių elgesį, buvo Dievo išugdytas sugebėjimas atleisti ir gyventi kartu su netobulais šeimos nariais. Būtent, atleidimas, kurį mes suteikiame kitiems, kada patiriame tikėjimo brolių ir seserų klystkeliuos, neteisybę ar blogą elgesį, padeda nepasipiktinti ir nugalėti. Tai nereiškia, kad neteisingas elgesys bus be pasekmių, tačiau atleidimas leidžia Dievui lipdyti ne tik mūsų, bet ir kitų širdį.

Kitas ginklas nugalėti sunkumus ir problemas, susijusias su tarpusavio santykiais, yra **viltis**, kad viskas, kas įvyksta sunkaus mūsų gyvenime, pabaigoje dėl tikėjimo pavirsta į gera. Didžiausias šios vilties pavyzdys yra Juozapo gyvenimas. Po visų neteisybių, skriaudų ir sunkumų, kuriuos patyrė dėl savo brolių elgesio, Juozapas atleido jiems ir pasakė, kad šį neteisingą ir klatingą poelgį Dievas panaudojo išgelbėjimui ir išaukštinimui.

Pradžios 45: 5-8 Nesielokite ir nebijokite, kad mane pardavėte. Jūsų gyvybei išlaikyti Dievas mane siuntė pirma jūsų! Tik dveji metai, kai badas žemėje; jis dar tęsis penkerius metus, kuriais nebus nei ariama, nei pjaunama. Dievas atsiuntė mane pirma jūsų, kad išsaugotų jūsų palikuonis ir išgelbėtų jūsų gyvybes dideliu išgelbėjimu. Taigi ne jūs mane čia atsiuntėte, bet Dievas. Jis mane padarė tėvu faraonui, visų jo namų tvarkytoju ir Egipto šalies valdytoju.

Kada mes atleidžiame kitiems, mūsų akys atsiveria ir mes pamatome tai, kas paslėpta. Tada mes suprantame, kad net mūsų klaidos ir problemos dėl pasitikėjimo Dievu pavirsta į gera kitiems. Tada mes suvokiame didesnį Dievo planą, nei mūsų asmeniškai patirti sunkumai. Kas įvyko sunkaus ir neteisingo mūsų gyvenime, Dievas pakreipia į naudą kitiems. Kokia tai nauda? Tai mūsų panašumas į Kristų ir jo charakterio paveldėjimas. Mes paveldime naują vardą, kuriuo vadinasi kiekvienas tikintysis. Tas vardas yra krikščionis.

Taigi, žvelgdami į visą Jokūbo/Izraelio gyvenimą, matome, kad Dievas visus sunkumus, susijusius su santykiais, panaudojo keisti ir transformuoti Jokūbą į Izraelį. Šis Dievo darbas yra juvelyrinis, besitęsianti visą gyvenimą. Todėl, kada į mūsų gyvenimą ateina sunkumai, Dievas skatina ne bėgti nuo jų, bet ieškoti juose Dievo darbo, nes santykių sunkumai yra Dievo įrankis vesti mus į pažadėtąją žemę, t.y. Kristų mumyse.